

[Fogh Rasmussen]

mit mål. Hvad jeg synes er knap så renfærdigt, er, at et par af de partier, som i sin tid havde medansvar for ambisagens gennemførelse, ifølge beretningen fra Udvalget for Forretningsordenen af 17. marts forsøger at løbe fra ansvaret.

Nu siger finansministeren, at han aldrig har fået forelagt dokumenter. Så vil jeg gerne spørge finansministeren, om han ikke på anden måde har følt sig ganske velorienteret.

Jeg står her med en artikel fra dagbladet Børsen fredag den 10. april 1992, hvoraf det fremgår, at LO sammen med de øvrige medlemmer af 10-dages-udvalget, som det hed, grundigt blev orienteret om de problemer, som omlægning af arbejdsmarkedsafgifterne, ambi, kunne få i forhold til EF, og dermed tyder alt på, at Socialdemokratiet har været vidende om de EF-retlige problemer inden vedtagelsen af loven i december 1987: »LO's repræsentant i 10-dages-udvalget, økonom Jørgen Eckeroth, bekræfter, at udvalget fik en orientering om de juridiske aspekter.«

Og på Børsens spørgsmål, der lyder sådan her: »Blev LO's ledelse orienteret om mødernes indhold og herunder problemerne i EF-sammenhæng?«, svarer Jørgen Eckeroth: »Vi orienterede om alt, hvad der foregik i det arbejdsudvalg.«

Så vil jeg spørge, om ikke finansministeren kan bekræfte, at såvel den nuværende statsminister som finansministeren var helt orienteret om, hvad der foregik i 10-dages-udvalget og i LO's ledelse.

Finansministeren (Lykketoft):

Hr. Fogh Rasmussens forsøg nu er ikke sympatisk. Det, hr. Fogh Rasmussen forsøger, er at sige, at der nok var nogle andre, der et eller andet sted tilhviskede hr. Fogh Rasmussens daværende forhandlingspartnere nogle oplysninger, som hr. Fogh Rasmussen som ansvarlig minister ikke syntes det var opportunt at videregive. Det synes jeg ikke er nogen sympatisk fremgangsmåde.

Jeg kan sige, at jeg ikke har haft nogen viden, der går ud over det, som jeg sagde i det oprindelige svar på dette spørgsmål. Jeg havde ikke, vi havde ikke, da vi forhandlede ambien på den lidt særlige måde, som jeg lige redegjorde for før, hvor der ikke var noget egentligt forslag på bordet, men man ventede på et

10-dages-udvalg og havde det som en forudsætning for et finanslovforlig, ikke nogen form for forventning om – med den indsigt, jeg havde i sagen – at den lovgivning kunne give anledning til en dom efter den paragraf og nogen form for risiko for, at vi kunne blive bragt ud i en situation, hvor vi skulle ændre loven med tilbagevirkende kraft. Det var min klare, entydige personlige vurdering som – i al beskedenhed – én, der har beskæftiget sig med området nogle år.

Det er det svar, jeg kan give. Så kan jeg måske føje til, at når den daværende regering allerede under behandlingen og hurtigt efter behandlingen fik en række faresignaler om det modsatte, synes jeg, det var pligtforsømmelse af den daværende regering ikke på et langt, langt tidligere tidspunkt at henvende sig til dem, man havde lavet aftalen med, og sige til dem: Nu må vi hellere se at få justeret den lovgivning teknisk, så vi ikke risikerer at komme i den situation, der nu tegner sig efter de oplysninger, regeringen har.

Jeg tror ikke, det er lønsomt for hr. Fogh Rasmussen selv, for hans egen skyld, at fortsætte denne diskussion, så derfor tror jeg ikke, jeg vil bidrage videre.

Fogh Rasmussen (V):

Jeg vil egentlig sige til finansministeren, at jeg er meget glad for finansministerens måde at formulere sit svar på. Det, finansministeren har gjort her, er at formulere sin konklusion på finansministerens egne overvejelser, nemlig den konklusion, at finansministeren ikke havde fantasi til at forestille sig, at Danmark kunne blive dømt efter de paragraffer, som Danmark endte med at blive dømt efter.

Vil finansministeren ikke bekræfte, at det var nøjagtig den samme konklusion, den daværende regering var nået frem til?

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg havde nærmest lovet ikke at svare.

Jo, det var vistnok den konklusion, regeringen gav udtryk for. Det, jeg bare må konstatere efterfølgende på det materiale, der er lagt frem bl.a. i Markedsudvalget, er, at man havde nogle yderligere informationer, der måske kunne have givet anledning til en anden konklusion. Dem gjorde man ikke sine forhandlingspartnere delagtig i.